

Francis Fukuyama (2005)

Autor: Richard Hanania

Z tupení **Francise Fukuyamy** se stala zábava mnoha, **kdo se považují za chytřejší, než skutečně jsou**. V twitterové zkratce se stal chlapíkem, podle kterého už se nikdy nemělo stát nic nového – a pokaždé, když se něco nového stalo, byl usvědčen z trapného omylu. Menšina těch, kdo jeho knihu ***Konec dějin a poslední člověk*** četli a dokonce porozuměli, ovšem chápe, že jeho teze nehlásala definitivní konec vedení válek nebo páchání genocid, jako spíš etablování liberální demokracie coby uspořádání společnosti bez skutečných, seriózních alternativ. A tak jakkoliv ve „válce proti teroru“ umírali lidé a my ostatní si na letištích budeme nejspíš muset zouvat boty donekonečna, nikdy na stole neležela možnost, že by muslimský fundamentalismus buď vážně ohrozil nejvyspělejší země světa, nebo snad předložil alternativu k jejich modelu vlády kdekoli jinde než v těch nejzaostalejších koutech světa

Vzestup Číny byl ovšem od začátku něčím úplně jiným. Zdálo se, že země se 1,4 miliardou obyvatel je na cestě k tomu, aby ekonomicky překonala USA, a to bez čehokoli, co by připomínalo demokratické instituce nebo svobodný tisk. Dosáhla toho a navíc se stala světovým lídrem v oblasti vědy a technologií a s extrémně nízkou mírou kriminality, užívání drog nebo podílu dětí narozených mimo manželství. Tálibán ani ISIS skutečně neinspirují ostatní národy k tomu, aby je následovaly. V posledních letech však mnozí chytrí analytici vážně argumentují ve prospěch „**čínského modelu**“, který klade důraz na technokratické dovednosti a politickou meritokracii namísto hlasování a zapojení občanské společnosti. Ti, kteří berou vážně lidský kapitál (tedy např. rozdíly v inteligenci populací, pozn. DP), jako například **Garett Jones**, by mohli poukázat na to, že v Číně i dnes žijí nejchudší Číňané na světě, takže bychom tamější komunistické straně neměli přičítat tolik zásluh. Nicméně většina lidí lidský kapitál vážně nebere, a tak by se na čínský úspěch mohlo pohlížet jako na výsledek neobvykle moudrých politických rozhodnutí.

Problém pozérů aneb nešíří se snad myšlenky pravicového disentu až příliš rychle? | 2

(Pokračování textu...)